

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **S. V.**, zastoupené JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2015, č. j. JMK 142008/2015, sp. zn. S – JMK 67202/2015/ODOS/Bo,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 31. 3. 2015, č. j. MMB/0127367/2015. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl o námitkách žalobkyně proti záznamu počtu dosažených bodů v bodovém hodnocení řidiče dle ustanovení § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu

na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), tak, že podané námitky proti záznamům bodů v evidenční kartě zamítl a provedené záznamy bodů potvrdil.

I. Vymezení věci

Správní orgán I. stupně vydal dne 12. 11. 2014 pod č. j. ODSČ-250/B-2014-nem oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval žalobkyni k odevzdání řidičského průkazu. Žalobkyně na toto oznámení reagovala dne 18. 11. 2014 podáním námitek proti provedenému záznamu bodů dle ustanovení § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně oznámením ze dne 28. 11. 2014, č. j. MMB/0459719/2014, zahájil řízení o námitkách, vyžádal si zaslání úředně ověřených kopií pokutových bloků, přičemž Policie České republiky v reakci na žádost o zaslání úředně ověřené kopie pokutového bloku série NA/2007 - číslo bloku 1972963 k přestupku ze dne 21. 11. 2007 sdělila správnímu orgánu I. stupně, že tento blok byl již v roce 2013 vyskartován. Správní orgán I. stupně proto bodový záznam ze dne 21. 11. 2007 smazal, tuto skutečnost oznámil žalobkyni vyrozuměním ze dne 10. 2. 2015, č. j. MMB/0057812/2015, avšak provedená oprava neměla vliv na dosažení hranice 12 bodů v bodovém hodnocení žalobkyně a tento stav nadále trval.

Z vyžádaných úředně ověřených kopií pokutových bloků vyplynulo, že žalobkyně spáchala oznámené přestupky a že jí za ně byly oprávněně zaznamenány odpovídající počty bodů. Správní orgán I. stupně proto námitky žalobkyně rozhodnutím ze dne 31. 3. 2015, č. j. MMB/0127367/2015, zamítl a provedené záznamy bodů potvrdil. Podklady, na základě kterých byly provedeny předmětné záznamy bodů, byly dle správního orgánu I. stupně jednoznačné, a body tak byly žalobkyni do bodového systému v registru řidičů zaznamenány správně. Správní orgán I. stupně rovněž konstatoval, že v řízení o námitkách nemá význam namítat skutkové okolnosti vztahující se k jednotlivým přestupkům, jelikož při zaznamenávání bodů se postupuje výhradně na základě pravomocného rozhodnutí o sankci nebo trestu za jednání zařazené do bodového hodnocení, kdy na takové rozhodnutí příslušných správních orgánů je nutno pohlížet jako na správné a zákonné až do okamžiku, než je příslušný správní orgán prohlásí za nezákonné a zruší je.

Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila odvoláním (ve znění jeho doplnění), v němž namítala především formální nedostatky rozhodnutí správního orgánu I. stupně a dále uplatnila námitky obdobného obsahu jako v následně podané správní žalobě.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 11. 2015, č. j. JMK 142008/2015, sp. zn. S – JMK 67202/2015/ODOS/Bo, odvolání žalobkyně jako nedůvodné zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí shrnul dosavadní průběh správního řízení, včetně obsahu podaného odvolání, a k věci samé uvedl, že v řízení o námitkách byla v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, zhodnocena způsobilost podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. K námitce nezákonnosti a nesprávnosti jednotlivých rozhodnutí (pokutových bloků), na základě kterých byly žalobkyni body zapsány, žalovaný opakovaně odkázal na uvedený rozsudek a konstatoval,

že správní orgány v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů zásadně nepřezkoumávají věcnou správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Žalovaný zopakoval, že na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je, což se však v řešeném případě nestalo.

Pokud žalobkyně rozporovala náležitě vyplnění pokutových bloků, a to zejména stran popisu přestupkového jednání (užití zkratky „R“ či „*nepřipoután BP*“), žalovaný odkázal především na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20; a vypořádal se také s odkazem žalobkyně na konkrétní rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, k němuž uvedl, že není ve vztahu nadřízenosti či podřízenosti k tomuto správnímu orgánu, jeho rozhodnutím není vázán a ani mu nepřísluší jej hodnotit.

II. Obsah žaloby

V podané žalobě žalobkyně předně namítala, že se žalovaný nezabýval jí předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti uvedla, že přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově totožné věci. Z tohoto rozhodnutí dle žalobkyně vyplývá, že běžnou praxí odvolacího správního orgánu je posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních), a to z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Také z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, která žalobkyně k žalobě přiložila (viz zejména rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014), je dle žalobkyně patrná ustálená praxe odvolacího správního orgánu zabývat se způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě byly zaznamenávány body, a to na podkladě podaného odvolání, ve kterém odvolatel provedení takového posouzení požadoval a na možnou nezpůsobilost podkladů upozorňoval. Žalobkyně doplnila, že obdobný postup vyplývá také z rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, kde prvostupňový správní orgán „odmazal“ dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení učiněné na základě nezpůsobilých podkladů.

Žalobkyně dále namítala porušení zásady legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se *de iure* týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky třináct, by dle žalobkyně i zde měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Rozhoduje-li jeden ze správních orgánů výše popsaným způsobem, není dle názoru žalobkyně přiléhavé, aby věcně totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, jelikož by tím byla dotčena rovnost účastníků před zákonem.

Dle žalobkyně pak nemohla být dostatečným důkazem pro záznam bodů do bodového hodnocení jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Správní orgán I. stupně měl toto oznámení vždy porovnat s předmětným rozhodnutím (pokutovým blokem), kterého

se týkalo, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobkyně respektovala názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Žalobkyně k podané žalobě příkladmo přiložila pokutové bloky (nemající přímou souvislost s nyní projednávanou věcí) série HG/2014 - číslo bloku G 1498901a série GF/2013 - číslo bloku F 0832677, které dle jejího názoru nesplňovaly dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu; a dále pokutový blok série FC/2013 - číslo bloku C1404971, ve kterém dle žalobkyně naopak byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Žalobkyně také považovala za nesprávnou argumentaci žalovaného, že by svým podpisem dala souhlas s tímto druhem projednání a stvrdila správnost takového rozhodnutí. Dle názoru žalobkyně není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce (žalobkyně) a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu.

Žalobkyně dále vyjmenovala případy, kdy dle jejího názoru pokutový blok nemůže být způsobilým podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče: 1/ Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti tedy rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, případně překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou, či porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu; 2/ V případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“, kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je být za jízdy připoután bezpečnostním pásem dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Z vydaného rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a jako řidič motorového vozidla, kdy pokud je osoba nepřipoutaná jako spolujezdec, jedná se sice o přestupek, ovšem takovýto přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče; 3/ V případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem není rozhodně dostatečným popisem přestupku „*telefonování za jízdy aj.*“, kdy zákonem stanovenou povinností řidiče dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je, že řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Z vydaného rozhodnutí tedy musí být zřejmé, že přestupce tuto povinnost porušil za jízdy a jako řidič motorového vozidla, a tedy že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free; 4/ Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. Tedy aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“), a nikoli dle zákona o silničním provozu; 5/ Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Jsou-li údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné,

není možné na základě takového rozhodnutí vůbec evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

K jednotlivým podkladům (pokutovým blokům) pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče pak žalobkyně uvedla následující. Pokutovému bloku ze dne 10. 11. 2014 vyčítala, že v kolonce „*uložena za přestupek podle §*“ je uveden údaj „*125c/1k*“, a rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále zde byl obsažen popis skutku ve formátu „*pásy*“, což dle žalobkyně nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události byla dle žalobkyně nesprávně označena jako „*§6/1a z.č. 361/2000 sb*“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku ze dne 11. 9. 2014 žalobkyně vyčítala, že v kolonce „*uložena za přestupek podle §*“ je uveden údaj „*125c/1f4*“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále zde byl obsažen popis skutku ve formátu „*rychlost*“, což dle žalobkyně nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události byla dle žalobkyně nesprávně uvedena jako „*§18/4 z.č. 361/2000 sb*“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku ze dne 6. 3. 2014 žalobkyně vyčítala, že v kolonce „*uložena za přestupek podle §*“ je uveden údaj „*125c/1f3*“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „*RJ*“, což dle žalobkyně nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události byla dle žalobkyně nesprávně uvedena jako „*§18/4 z.č. 361/2000 sb*“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

K pokutovému bloku ze dne 13. 7. 2013 žalobkyně namítala, že v kolonce „*uložena za přestupek podle §*“ je uveden údaj „*125c/1f4*“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále zde byl obsažen popis skutku ve formátu „*R*“, což dle žalobkyně nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. V rozhodnutí dle názoru žalobkyně absentovalo také uvedení přidružené právní normy, která předpokládá postižitelnost překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, přičemž (pravděpodobně) správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku ze dne 15. 10. 2012 žalobkyně vyčítala, že v kolonce „*uložena za přestupek podle §*“ je uveden údaj „*125c/1f1*“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Popis skutku ve formátu „*telefonování za jízdy*“ dle žalobkyně nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události byla dle žalobkyně nesprávně uvedena jako „*§7/1c z.č. 361/2000 sb*“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku ze dne 10. 1. 2012 žalobkyně vyčítala, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Stejně tak popis skutku ve formátu „rychlost“ dle žalobkyně nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události byla dle žalobkyně nesprávně uvedena jako „§18/4 z.č. 361/2000 sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Ke všem pokutovým blokům pak žalobkyně uvedla také shodnou argumentaci, dle které v případě jednotlivých pokutových bloků vyvstala pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal, v jednotlivých případech nebylo seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, uvedena kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dle žalobkyně rovněž nebylo možné přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci a skutečnost, zda k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury pak dle názoru žalobkyně nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak je nutno přesně označit místo tak, aby v konkrétním případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Žalobkyně také upozornila na skutečnost, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih konkrétního jednání předpokládá, a skutkové věty, lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené na ně zákonem.

Žalobkyně tedy zpochybňovala způsobnost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidiče (zde žalobkyně), neboť v daném případě přestupky nebyly vůbec vymezeny jako konkrétní a individualizované jednání. Dle žalobkyně tak nebylo bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy a kde, potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, kdy tento nedostatek nebylo možno zhojit připuštěním strohých a zkratkovitých formulací tak, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozhodnutí ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39. Závěrem proto žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na skutečnost, že žalobkyně v podané žalobě uplatnila v zásadě shodné námitky jako v odvolacím řízení, s nimiž se tedy žalovaný již dříve vypořádal. Žalovaný byl přesvědčen, že rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje pro něj nepředstavuje závazné rozhodnutí a že závěry v něm uvedené nadto již byly překonány judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20). Žalovaný dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, a k rozsahu dokazování v rámci řízení o námitkách odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, 5 As 39/2010 - 76. Závěrem uvedl, že dle jeho názoru vychází napadené rozhodnutí ze zcela spolehlivě zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady, skutkový stav byl náležitě zjištěn a správně

právně posouzen a v napadeném rozhodnutí také odůvodněn. S ohledem na vše výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobkyně výslovně vyjádřila svůj souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně učinila předmětem přezkumu rozhodnutí vydané v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, neboť dosáhla celkového počtu 12 bodů a v důsledku toho byla ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušným správním orgánem vyzvána k odevzdání svého řidičského průkazu. Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (§ 123f odst. 1 a 3 citovaného zákona).

Krajský soud v této souvislosti na úvod podotýká, že je třeba striktně rozlišovat mezi správními řízeními o jednotlivých přestupcích a mezi řízením o námitkách proti provedení záznamu bodů, neboť tato řízení mají zcela odlišný předmět. Pouze v řízeních o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je možno projednat, zda se stal skutek definovaný zákonem jako přestupek, zda byl řidič obviněn z jeho spáchání skutečně jeho pachatelem, jakož i další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. Naproti tomu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro takový záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, apod. Takto vymezenému předmětu řízení pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění, z čehož je nutno vycházet i při podání opravného prostředku a formulování jednotlivých námitek.

Jak Nejvyšší správní soud uvedl již ve svém rozhodnutí ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, dostupném na www.nssoud.cz, „[...] v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný

přestupek vůbec nespáchal, a přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Oproti tomu v řízení o přestupku, resp. v eventuálně podaných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přestupku, lze např. namítat, že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem. [...] Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)“ – pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem.

Jak tedy vyplývá z výše uvedeného, správní orgány obou stupňů se v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů zabývají pouze způsobilostí podkladů pro záznam, tj. zda existuje způsobilý podklad pro záznam ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu (v případě žalobkyně způsobilé pokutové bloky), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu. Správní orgány obou stupňů jsou tedy v řízení o námitkách vázány rozhodnutími o tom, že byl spáchán přestupek a kdo za něj odpovídá a nejsou oprávněny přezkoumávat tato rozhodnutí v blokovém řízení z hlediska jejich zákonnosti [srovnej též § 57 odst. 1 písm. c), větu za středníkem, zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Přezkum zákonnosti rozhodnutí lze provést pouze v rámci řízení, v jehož průběhu byla rozhodnutí vydána. Nevyužije-li účastník řízení řádných opravných prostředků, či se jich v případě blokového řízení o své vůli vzdá, případně v řízení o mimořádných opravných prostředcích nedojde k odstranění pravomocného rozhodnutí, nelze se námitkami nezákonnosti rozhodnutí zabývat v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu.

Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publikovaném pod č. 2145/2010 Sb. NSS, dospěl k závěru, že oznámení Policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán.

Tomuto požadavku přitom správní orgány bezezbytku dostály. Není tedy pravdou, že by ve své rozhodovací činnosti vycházely pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení, jak žalobkyně v podané žalobě namítala. Ze spisové dokumentace v této

souvislosti vyplynulo, že správní orgán I. stupně si od příslušných orgánů Policie České republiky vyžádal ověřené kopie veškerých dotčených pokutových bloků o spáchaných přestupcích, a z obsahu vydaných správních rozhodnutí je rovněž patrné, že správní orgány jednotlivá oznámení o spáchání přestupku s těmito pokutovými bloky porovnaly, a dospěly k závěru, že na nich uvedené údaje korespondují s údaji obsaženými v oznámení policejních orgánů o uložení pokuty v blokových řízeních. Správní orgány se tedy zabývaly hodnocením způsobilosti podkladových rozhodnutí (pokutových bloků) k záznamu bodů, a tedy postupovaly v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Za této situace přitom nelze správním orgánům vytýkat, že se necítily být vázány vydanými správním rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek, neboť o způsobilosti jednotlivých pokutových bloků jakožto podkladových rozhodnutí si učinily vlastní úsudek. Krajský soud na tomto místě zároveň v souvislosti s žalobkyní uplatněnou námitkou stran porušení zásady legitimního očekávání doplňuje, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch; pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To přitom v dané věci bylo splněno. Správní orgán I. stupně vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké konkrétní závěry z nich vyvodil. Žalovaný rovněž poukázal i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

K obecným tvrzením žalobkyně, jaké náležitosti by mělo mít rozhodnutí vydané v blokovém řízení (kdy na konkrétních příkladech žalobkyně poukázala zejména na obecné vady týkající se popisu přestupkového jednání v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti, být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem, i ve vazbě k definici místa a času spáchání přestupku a ve vazbě na čitelnost údajů v pokutovém bloku uváděných), krajský soud konstatuje, že tímto způsobem vedená argumentace žalobkyně nemá žádnou přímou souvislost a vazbu na jednotlivé pokutové bloky žalobkyně vydané k jí spáchaným jednáním, tj. jedná se o argumentaci a obecné polemiky žalobkyně nesouvisející s nyní projednávaným případem. Krajský soud zároveň na tomto místě doplňuje, že otázky řešené shora již byly předmětem posuzování v řadě rozhodnutí správních soudů (ve věcech, v nichž jako zástupce žalobců vystupuje totožný právní zástupce sepisující unifikovaná, v základu se shodující podání), a to např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015 - 41, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2015, č. j. 30 A 16/2015 - 60, v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016 - 47, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 3. 2016, č. j. 10 A 150/2015 - 35, či např. též v rozsudku zdejšího krajského soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 29 A 123/2016 - 78 (všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz).

Ke konkrétním námitkám žalobkyně vzneseným k jednotlivým pokutovým blokům pak krajský soud předně odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu,

kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil“.

Žalobkyně namítala k pokutovému bloku série CQ/2010 - číslo bloku Q0593250 k přestupku ze dne 10. 1. 2012, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měla pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „rychlost“). V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „10. 1. 2012 v 09:41 hod., k. ú. Studenec, s. č. I/23, okres Třebíč (Zelená Hospoda), u odbočky k nádraží ČD, § 4c) z. č. 361/2000 Sb. Překročila nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou mimo obec o 14 km/h (70/87/84).“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobkyně porušila povinnost dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy překročila nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou o více než 10 km/h a méně než 30 km/h (v místě byla povolena nejvyšší rychlost 70 km/h, žalobkyni byla naměřena rychlost 87 km/h a po odečtení odchylky měřicího zařízení se jednalo o rychlost 84 km/h), a dopustila se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly žalobkyni zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) ani nepochybuje o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla zcela zřejmě označena silnice číslo I/23, k. ú. Studenec, okres Třebíč (Zelená Hospoda), u odbočky k nádraží ČD, a nemůže tak být pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byla identifikována osoba žalobkyně a blok byl opatřen jejím podpisem. Výše pokuty činila 1 000 Kč. V žalobě uvedený popis skutku „rychlost“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Uvedený pokutový blok tedy byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

Žalobkyně namítala k pokutovému bloku série AN/2009 - číslo bloku N7868448 k přestupku ze dne 15. 10. 2012, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měla pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „telefonování za jízdy“). V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „dne 15. 10. 2012 v 9:35 hod. na ul. Palackého třída v Brně, por. ust. § 7/1 c) z. č. 361/2000 Sb. držela hovor. zařízení při jízdě.“ Z tohoto popisu vyplývá,

že žalobkyně porušila povinnost dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy za jízdy držela v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, a dopustila se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o silničním provozu. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a takto také byly žalobkyni zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) nemá pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla zřetelně označena ulice Palackého třída v Brně, a nemůže tak být pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byla identifikována žalobkyně a blok byl opatřen jejím podpisem. Výše pokuty činila 100 Kč. V žalobě uvedený popis skutku „*telefonování za jízdy*“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Uvedený pokutový blok byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

Žalobkyně namítala k pokutovému bloku série GF/2013 - číslo bloku F0495898 k přestupku ze dne 13. 7. 2013, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měla pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „R“). Dle žalobkyně v rozhodnutí absentuje také uvedení přidružené právní normy, která předpokládá postižitelnost překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. V uvedeném pokutovém bloku je uveden následující popis skutku: „*13. 7. 2013 v 12:02 hodin Brno, Křižíkova 15, překročená nejvyšší dovolená rychlost v obci km/h. Rychlost stanovená 50, naměřená, 72, po odečtu 69.*“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobkyně porušila povinnost dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, a dopustila se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) nemá pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla zcela zřejmě označena ulice Křižíkova č. p. 15 v Brně, a tedy není pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byla identifikována žalobkyně a blok byl opatřen jejím podpisem. Výše pokuty činila 1 000 Kč. V žalobě uvedený popis skutku „R“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. V pokutovém bloku sice není uveden konkrétní odkaz na ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, blok lze bez pochybností dovodit také právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. I tento pokutový blok tedy byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

Žalobkyně namítala k pokutovému bloku série FC/2013 - číslo bloku C0227589 k přestupku ze dne 6. 3. 2014, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měla pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „RJ“). V uvedeném pokutovém bloku je obsažen tento popis skutku: „dne 6. 3. 2014 v čase 9.20 hod., sil. č. I/37 v obci Jívoví, řidička překročila nej. dov. rychlost v obci 50/85/82, porušení § 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobkyně porušila povinnost dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více (nejvyšší povolená rychlost v obci 50 km/h, žalobkyni byla naměřena rychlost 85 km/h a po odečtení odchylky měřicího zařízení rychlost 82 km/h), a dopustila se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu. Za popsání jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží tři body a takto byly také zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) nepochybuje o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla jednoznačně označena silnice číslo I/37 v obci Jívoví a nemůže být pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byla identifikována žalobkyně a blok byl opatřen jejím podpisem. Výše pokuty činila 2 000 Kč. V žalobě uvedený popis skutku „RJ“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Uvedený pokutový blok tak byl způsobilý k zápisu tří bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

Žalobkyně namítala k pokutovému bloku série GE/2014 - číslo bloku E1780283 k přestupku ze dne 11. 9. 2014, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měla pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „rychlost“). V uvedeném pokutovém bloku je popis skutku: „11. 9. 2014 v 10:12, II/602 Nové Domky, § 18/4 z. č. 361/2000 Sb. rychlost v obci 50/63/60 km/h“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobkyně porušila povinnost dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než o 5 km/h a méně než 20 km/h (nejvyšší povolená rychlost v obci 50 km/h, žalobkyni byla naměřena rychlost 63 km/h, po odečtení odchylky měřicího zařízení se jednalo o rychlost 60 km/h), a dopustila se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu. Za popsání jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a takto byly také zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) nemá pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla zcela zřejmě označena silnice číslo II/602 v obci Nové Domky a nemůže být pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byla identifikována žalobkyně a blok byl opatřen jejím podpisem. Výše pokuty činila 500 Kč. V žalobě uvedený popis

skutku „rychlost“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje také právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Uvedený pokutový blok byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

K pokutovému bloku série GE/2014 - číslo bloku E2164783 k přestupku ze dne 10. 11. 2014 žalobkyně namítala, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měla pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „pásy“). V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „dne 10. 11. 2014 v 07:58 hod. v Brně na ul. Štefánikova, porušila ust. § 6/1a z. č. 361/2000 Sb., řidička nebyla připoutána bezpečnostním pásem, lékařské potvrzení nevlastní.“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobkyně porušila povinnost dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy nebyla za jízdy připoutána bezpečnostním pásem, a dopustila se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží tři body a takto byly také žalobkyni zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) nepochybuje o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla označena ulice Štefánikova v Brně, a tedy ani v tomto případě není žádných pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byla identifikována žalobkyně a blok byl opatřen jejím podpisem. Výše pokuty činila 100 Kč. V žalobě uvedený popis skutku „pásy“ se na tomto pokutovém bloku vůbec nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje rovněž právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Uvedený pokutový blok tedy byl způsobilý k zápisu tří bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

V duchu výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu (především rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, a z něj vycházející rozsudek ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39, oba dostupné na www.nssoud.cz), z níž vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, tak krajský soud i v nyní projednávaném případě posuzoval obsah předmětných pokutových bloků a dospěl k závěru, že zápisy uvedené na sporných pokutových blocích jsou čitelné a zcela srozumitelné.

Na základě uvedeného tak krajský soud činí shodně se žalovaným závěr, že prověřením uvedených pokutových bloků bylo zjištěno, že body do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně) byly zaznamenány na podkladě existujících rozhodnutí v blokovém řízení, které byly zcela způsobilým podkladem pro záznam bodů v souladu s ustanovením § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Jak ostatně sama žalobkyně namítala v podané žalobě, z rozhodnutí musí být patrný údaj o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, musí být uvedeno, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým

jednáním porušil. Všechny tyto údaje jsou přitom z předmětných pokutových bloků jednoznačně zřejmé.

K žalobkyni uplatněné námitce, že není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, po kterém nelze požadovat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu, krajský soud doplňuje, že je to osoba přestupce (zde žalobkyně), kdo dal svým podpisem na příslušném pokutovém bloku souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a v případě přestupků ze dne 10. 1. 2012, 15. 10. 2012, 13. 7. 2013, 6. 3. 2014, 11. 9. 2014 a ze dne 10. 11. 2014 také uloženou pokutu na místě zaplatil (s výjimkou přestupku ze dne 6. 3. 2014). Pokud tedy žalobkyně s čímkoli v rámci blokového řízení ohledně příslušných přestupků nesouhlasila, měla požadovat, aby o nich bylo rozhodnuto ve správním řízení.

Krajský soud tedy závěrem shrnuje, že v daném případě byly jednotlivé záznamy v registru řidičů provedeny v souladu s konkrétním způsobitelným podkladem (pokutovým blokem) a počet připsaných bodů odpovídá v jednotlivých případech popsanému jednání bodovému hodnocení obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. března 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu